

”Jag var fet, ful och mobbad”

Britt Ekland var utanför. Hon sökte tröst hos djur och ville bli veterinär – men blev Bondbrud och Hollywoodfru.

Hur gick det till? Ett svar är att hon upptäckte ett blekmedel som heter väteperoxid. Ett annat är att hon tidigt lärde sig gå emot sina rädslor.

Text: **Magda Gad**
Foto: **Maria Östlin**
Makeup: **Anna Frid**
Assistent: **Linn Berghagen Nilsson**

Fakta

Namn: Britt Ekland.

Ålder: 71.

Yrke: Skådespelare.

Bor: West Hollywood, LA.

Familj: Barnen Victoria Sellers, 48, (med Peter Sellers), Nicolai Adler, 40, (med Lou Adler) och Thomas Jefferson, 25, med (Slim Jim Phantom). Barnbarnet Cassius B Adler, 1 månad.

Bakgrund: Blev världskänd som Bondbrud i *Mannen med den gyllene pistolen* 1974. Har spelat i över 40 internationella filmer. Är patron i brittiska Alzheimerförbundet.

Aktuell: I *Svenska Hollywoodfruar* i TV3.

TUFF BRUD I LYXFÖRPACKNING. Britt Ekland har en lång karriär bakom sig. "Jag har alltid antagit utmaningar. Om man inte är sådan kommer man ingen vart".

Självporträttet

”Här är vi! Jag och min livspartner. Men han är en hund, inte en människa!”

Britt Ekland som 15-åring.

Som Bondbrud, 1974.

Ceasarsalladen står orörd framför henne på ett silverunderlägg. Chihuahuan Tequila har somnat i sitt kuddberg med den lilla magen vänd uppåt. Britt Ekland har pratat i en halvtimme utan att hämta andan. Nu gör hon det. Lutar sig tillbaka och säger: – Det var min introduktion till marijuana. Och till Peter Sellers. Sedan tar hon en klunk av rosévinet. Diamanterna på högerhandens ringar gnistrar i hotellsvitens belysning.

Frågan som hon har ägnat en halvtimme åt att besvara löd: Hur började allt? Svaret ligger, geografiskt sett, inte långt härifrån. Utanför Strand hotell angör en Djurgårdsfärja kajen. Ett stenkast bort sträcker

sig Birger Jarlsgatan norrut mellan eleganta flaggskeppsbutiker. Viker man av till höger på Sturegatan och stannar vid port nummer 13 står man utanför Britt Eklunds barndomshem. På den tiden hette hon Britt-Marie Eklund – äldst i en syskonskara om fyra, född en höstdag 1942. – Om vi märkte av kriget? Nej, det här var Öfvre Östermalm. Hon uttalar det så: Öfvre. Det är svårt att avgöra om tonen är stolt eller ironisk. – Det var en stor våning. Jag bodde invid köket, i tjänstefolkets kammare. Mina tre bröder skulle ju få plats också. Utanför mitt rum låg en serveringsgång och där hängde en svart bakelittelefon på väggen. Jag kommer till och med ihåg numret: 211 373. Minnena fortsätter komma nu,

i samma takt som om man skulle ha skakat om en champagneflaska och huggit av korken med en sabel. – Jag bets mycket. När man fightas med killar måste man fightas smutsigt. Jag var enda tjejen och hade inte en chans mot mina bröder om jag slogs, så jag bet dem. Mina feminina sidor fick jag från flickskolan. Men jag hatade att gå dit. Det var så jävla trist. Jag var fet, ful och blev mobbad. **Var det genom att slåss mot brorsorna som du lärde dig ryta ifrån? I dag är du ju väldigt bestämd med vad du vill göra och inte ...** – Nej, inte alls! Skinn på näsan det har väl kommit på senare år. Men jag är fortfarande en lite för snäll och mjälig svensk tjej, faktiskt. Hennes mamma Maj-Britt Ek-

lund var hemmafru. Pappa Stig A Eklund var disponent för familjeföretaget Eklunds kappmagasin på Drottninggatan 65. – Vi hade kappor, dräkter, cashmerepalsar, tweedkavajer ... Min högsta önskan var att få en fårskinnspäls. Jag fick den aldrig. Den var väl för dyr. Det var ju idiotiskt nu när man tänker efter, att jag ville ha den där grålurviga saken som man har som matta! **Några drömmar** om glamour hade hon aldrig. Drömmen var att bli veterinär. – Jag älskade djur. Vi hade hundar och katter hemma. Eftersom jag var tjock tydde jag mig till dem. I skolan var jag alltid tvungen att vara rolig för att få vara med. Jag kände mig lite fel och utanför. Men inte med djuren, där-

för blev de mina goda vänner. Pappa Stig åt bara middag hemma på söndagar. Han var en "ur-social och mycket ambitiös man" som spelade bowling, curling, bridge, golf, seglade och åkte skidor. Britt Ekland växer några centimeter när hon pratar om honom. Samtidigt anas en tomhet i rösten – kanske en besvikelse som döljs av ett förstående tonfall. – Det var så det var på den tiden, fäder var ute och jobbade och kom hem med pengarna. Han fanns aldrig med i bilden. Men en dag med pappa glömer hon aldrig. Hon var elva år och de var på semester i Åre. – Han tog med mig upp till första backen på ett par jättesmala skidor och sa: "Ja, nu får du ta dig ner själv", och så stack han. Det var som att släppa en unge i swim-

mingpoolen. Jag stod där och bara tittade nerför stupet. – Så såg jag att skidåkarna åkte till först ena sidan av backen och sedan till den andra. Och då började jag göra samma sak. Tänk dig en tjockis som försöker åka på tändstickor. Hopplöst. Men till slut fick jag en aning om hur man gjorde – och då blev jag frälst! Jag har tävlat i både störtlopp och storslalom, jag har medaljer hemma. **Jag förstår att** händelsen är viktig, men än förstär jag inte hur. Hon fortsätter: – När jag var 15, 16 år blev jag plötsligt söt. Jag fick mens sent, när den kom gick jag ner i vikt. Och så upptäckte jag väteperoxid. Jag blekte håret – trots att pappa var väldigt konservativ och emot

smink och allt sådant – och fick spela Birgitte Bardot i ett ungdomsprogram. Sedan blev jag stoppad av en man på Norrmalmstorg som frågade: "Vill du gå på casting?" Jag visste inte ens vad det var. Hon fick göra reklamfilm för Porla och Toy, gav upp veterinärplanerna och började på Calle Flygare teaterskola. – Första dagen träffade jag Marie Göransson. Vi klickade direkt. Hon bodde hemma hos mig för det mesta. Vi var skitfattiga, hade på oss svarta tajts, svarta långa tröjor, skor med taxklackar och studerade i en källare i Gamla stan där det brann stearinljus i Chiantiflaskor och kände oss så existentiella. Det var det enda jag klarade. Uppsatserna fick Marie skriva. Hon skrattar generat.

– Självklart kom hon in på Dramaten, det gjorde inte jag! **Men så hände det.** En italiensk regissör ringde Britt Ekland och frågade om hon ville komma till Rom och spela i en film. Hon slängde ner passet och åkte. På ett kafé på Via Veneto kom en agent från Hollywood fram och sa: "Skaffa visum och åk till New York. Du ska provfilma för Twentieth century fox." – Så då gjorde jag det. Det var samma dag som president Kennedy sköts så det var smockfullt på ambassaden. **Men hur vågade du kasta dig ut i världen på det sättet? Du vara bara 20 år och hade aldrig rest utomlands.** – Jag har alltid antagit utmaningar. Har aldrig varit orolig för att göra bort mig eller gå emot mi-

” Jag **bets mycket.** När man fightas med killar måste man fightas **smutsigt.**

ARTISTNAMN. Britt Ekland föddes som Britt-Marie Eklund. Sitt nya namn fick hon av ett filmbolag – själv hade hon inget att säga till om.

Med blusen knäppt ända upp till halsen, träffar Britt Ekland sin blivande make Peter Sellers för första gången. Och introduceras för marijuana. Foto: PETER VAN DEN BERG

na rädsior. Det är sådan jag är bara. Om man inte är sådan kommer man ingen vart och det insåg jag tidigt.

Hon tvekar, är på väg att säga något mera ... men ångrar sig. Jag tänker på dagen i skidbacken.

Första jobbet för Century fox var i London. Det var här som filmbolaget döpte om henne från Britt-Marie Eklund till Britt Ekland – det nya namnet fick hon se på alla löpsedlar. Beundrarna lät sig inte vänta. En kväll skulle hon äta middag med skådespelaren Michael Caine.

– Jag låg i badet i mitt pyttelilla rum på Dorchester hotel när det knackade på dörren. Det var så konstigt, varför skulle Michael komma redan? Jag svepte in mig i ett badlakan och öppnade dörren för att säga till honom att gå. Då står en främmande man där och säger att Peter Sellers vill bjuda mig på en drink. Han var väldigt känd då, hade gjort *Pink panther*. Jag hade läst i en skvalertidning att han var flörtig. Och pappa hade alltid sagt att jag skulle akta mig för karlar, så jag blev rädd.

I långärmat och med stövlar upp till knäna satte hon sig i Peter Sellers soffå med knäppta händer och blusen knäppt upp i halsen.

– Han frågade: "Röker du?" Det gjorde jag ju. Men så tog han fram en joint. Han sa att jag skulle ta ett djupt halsbloss. "Jaha", sa jag, och så gjorde jag det. Nästa morgon vaknade jag i min säng och mindes inget av vad som hänt.

Hon lutar sig tillbaka. Och säger:

– Det var min introduktion till marijuana. Och till Peter Sellers. Det är här hon avbryter sig, börjar äta av ceasarsalladen. Som om historien är färdigberättad. Som om resten tråkar ut henne. Jag är otålig, frågar vad som hände sedan.

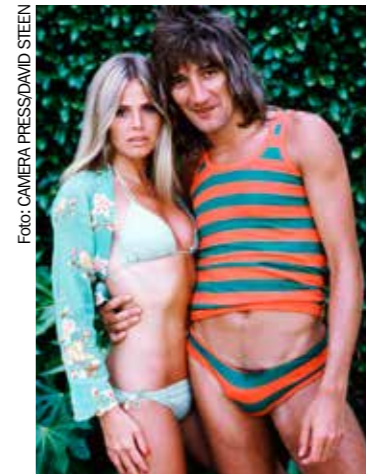
– Tio dagar senare låg jag på en björnfjäll i New York mitt i en filminspelningen när en telefon ringde. Jag fick luren och Peter sa: "Jag har sagt till pressen att vi ska gifta oss, är det okej?" Jag hade inget att säga till om. Han hade redan beställt min brudklänning hos drottningens skräddare. Fem dagar senare var bröllopet.

Du har efter det varit ihop med Lou Adler, som är en av USA:s största producenter, Rod Stewart och Stray Cats-trummisen Slim Jim Phantom. Dras du till extrema män?

– Nej, men jag har alltid dragits till ambitiösa män som är väldigt bra på det de gör. Att vara bäst är attraktivt.

Viljan att nå toppen har inneburit många ytterligheter för Britt Ekland. Tiden som Bondbrud. Hetsbantningar som gjort henne benskör. Filmbolaget som beordrade henne att slipa ner tänderna. Det har varit många stup att ta sig nedför. Men det är bara en gång som marken inte har hållit under fötterna.

– Min mamma blev sjuk tidigt. Vi förstod inte vad det var. En dag fick hon anfall. Då fick hon diagnosen: alzheimers. I elva år låg hon på

Med dåvarande pojkvännen Rod Stewart 1976. "Han har mina kläder på sig".

Danderyds sjukhus. Det var väldigt svårt, hon var som en levande död.

Rösten sviker henne för ett ögonblick. Tequila vaknar i sin kuddhög, som om han känner av hennes känsloläge.

– När hon till slut dog ... då brast allting. Det är enda gången i mitt liv som jag gått på antidepressiva, jag tog Prozac men det hjälpte ingenting.

Det knackar på dörren i sviten. Nästa reportageteam kliver in. Britt Ekland reser sig och tar på sig proffsleendet. Jag ställer en sista fråga: Varför *Svenska Hollywoodfruar*?

– Jag har alltid gjort grejer även om jag inte har lyckats med dem. Ja, allt utom att gå på universitetet då. Därför gör jag detta.

Hon rättar till lockarna, tar en bild med sin Iphone och lägger ut den på Instagram.

– Har jag tur vinner jag nya fans. □

Till sist tänker Magda:

Inför mitt möte med Britt Ekland trodde jag att hon inte skulle vilja prata om annat än yta, men när jag väl fick sitta ned med henne visade det sig vara tvärtom. Då kom det att handla om pappa som aldrig fanns där, mamma som fick alzheimers och livets konstiga vägar.

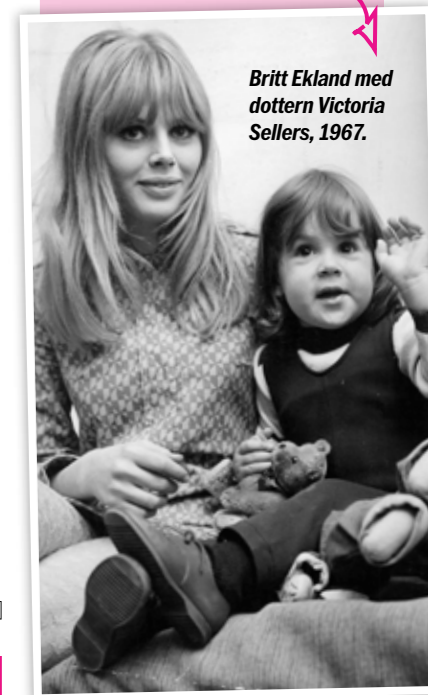
4x
senast jag...

... var full: "Aldrig. Jag är alldeles för gammal för att vara full."

... var förälskad: "Urlänge sedan. Senast var när jag såg en jättesnygg väska, men det kanske inte räknas?"

... var förbannad: "I går kväll. Jag hade beställt en biffstek och vatten utan bubblor men jag fick två flaskor MED bubblor och dessutom ingen ket-chup till mina pommes frites."

... grät: "Jag gråter alltid när jag flyger från mina barn."

Britt Ekland med dottern Victoria Sellers, 1967.

3x
favoritartister

1. Bruce Springsteen.
2. The Stray Cats.
3. Swedish House Mafia.

